

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 10 жовтня 1985 року

№ 122 (3629).

Ціна 2 коп.

ПОЛЬОВА ЛЕТУЧКА «МК»

УСПІХ: ТЕМПИ, ЯКІСТЬ, ЗМАГАННЯ

Площі під зерновою кукурудзою в Онуфріївському районі займають 6119 гектарів. Понад тисячу з них — у колгоспі «Зоря». Зрозуміло, що кінцевий результат господарювання тутешніх кукурудзоводів багато в чому визначатиме показники району.

Як ідуть справи на збиранні кукурудзи в колгоспі «Зоря»? Цьому питанню присвячуються сьогодні матеріали польової летучки «Молодого комунара».

СЕКРЕТИ

НЕ НОВІ

Секретар парткому колгоспу «Зоря»
В. БУТЕНКО:

Кукурудза вродила непогано. Ще до початку осіннього комплексу стало ясно: збирання кукурудзи традиційними ланками розтягне строки робіт, призведе до вимушених витрат дорожнього зерна. Вихід знайшли простий — об'єдналися у механізований загін, який очолює головний інженер В. Г. Білко. Щоб забезпечити двозміну роботу, вирішили залучити до збирання спеціалістів середньої ланки. З ранку до вечора не стихає гуркіт комбайнів, тракторів і автомобілів на наших кукурудзяних полях.

При збиранні є одна особливість: ми за кожним комбайном закріпили автомашину, що допомогло чітко налагодити транспортну ланку качання на тій.

Важливою підмогою в роботі стало добре організоване соціалістичне змагання. Продумані моральні і матеріальні стимули. На польовому стані біля агітагончика на честь передовиків піднімаємо прапор трудової слави, також вручаємо перехідний червоний вимпел. Тут же, в агітагончику, можна прочитати черговий випуск «Блакитки».

Дивлюсь на молодих кукурудзоводів і радію: хороша зміна росте. Брак досвіду покривають старшими, завзятими.

ТЕХНІЦІ— ПОВНЕ НАВАНТАЖЕННЯ

Начальник механізованого загону по збиранню кукурудзи
В. Г. БІЛКО:

Коли комплектували загін, продумували організацію робіт на збиранні качанистої, виникла проблема з технікою. Справді, наявні три «Херсонці-7» і одна «Нива» з приставкою ПМК-4 — цього замало для наших обширних полів. В останню мить підключили до роботи два комбайни, що застосовую-

ться для збирання бобових — ХПС-4.2. Обидві машини працюють непогано. Більше того, Анатолій Постільняк частенько виконує по півтори норми і більше. Нині він очолює список передовиків соціалістичного змагання.

Уже впродовж поля третього відділка. Незабаром закінчимо збирання кукурудзи і на полях другого — найвіддаленіших від току. Нині поснішаємо.

Технічним обслуговуванням задоволені. На польовому стані постійно чергує ремлетучка, яка оперативно допомагає усувати різні поломки машин. Отже, простої техніки через поломки зведені до мінімуму.

ЯК ПІДНЕСТИ ВРОЖАЙНІСТЬ

Агроном другого відділка
Олександр ГОНЧАРЕНКО:

Незважаючи на те, що родючість наших ґрунтів — це не найкраща в районі, наші землі могли б давати і більшу віддачу. Стає вже хронічним недостатнє забезпечення азотними добривами, гербіцидами. Та й чого приховувати, і механізатори часто-густо порушують агротехнічні норми, працюють абияк. Тому нині, зібравши все до зернини, треба одразу включитися у боротьбу за врожай-86: повністю, своєчасно і з високою якістю заправити майбутні кукурудзяні поля добривами. Адже треба підняти культуру землеробства, підвищувати родючість ґрунтів.

Із сортами, думаю, все гаразд. Найкращі результати на наших землях, як показує практика, дає сорт «Краснодарська-303». Сіємо і «Кубанську-275», але в структурі полів їй відведено значно менше місця...

«ДАЙОШ»

ДВІ НОРМИ

Комбайнер «Херсонця-200»
Віктор СІДЕНКО:

Минулого року я очолював комсомольсько-молодіжку ланку по вирощуванню кукурудзи, а нині всі її члени працюють у складі механізованого загону. Переваги очевидні.

Особливо хлопці радіють швидкому усуненню поломок техніки.

Але мені та поміщикаві Миколі Сороці радіти нічого. Частр ламається наш «Херсонць-200», а необхідних запчастин не завжди знайдеш. Приміром, давно пора замінити різальні ножі.

Ще одна проблема. Наші поля мають поганий рельєф, який непридатний для роботи «Херсонцем-200». Тож допускаються порівняно великі втрати качання.

Сьогодні півднина простояла через негоду, але до кінця дня, думаю, зробимо не менше норми. Надалі сподіваюся виконувати не менш як по півтори норми, щоб надолужити прогалини під час негоди і ремонту комбайна. (Того дня Віктор зробив-таки норму, наступного — дві, а ще за день — чотири з половиною! — А. Б.).

СИЛА КОМСОМОЛЬСЬКИХ ГЕКТАРІВ

Секретар комсомольської організації
Віктор НАЛАНТАЄВСЬКИЙ:

Колгосп зобов'язався зібрати качанисту до 20 жовтня. Часу залишилось небагато, роботи ще вдовольно, але є всі підстави ввірити, що впродовж качанисту у зазначені строки.

Із 35 членів загону 20 — комсомольці та молодь. Топ у роботі задають Анатолій Постільняк, Віктор Сіденко, водії Сергій Приходько, Олександр Акимов, Володимир Байдак, Олександр Гавриленко.

Я працюю економістом, але як секретар комсомольської організації часто буваю у полі, серед кукурудзоводів. Ось і сьогодні тут. Тільки-но впустив «Блакитку»: поперед у соцзмаганні комбайнер Анатолій Постільняк. Впевнений, що завтра достойну конкуренцію йому складе Віктор Сіденко.

Скоро закінчимо збирати кукурудзу на полях другого відділка і перейдемо на перший. Там 300 гектарів «комсомольських» полів.

Як завжди, підключимо

до збирання качалів комсомольців і піонерів нашої школи, а також пенсіонерів. Аякже, хіба можна залишати загублений урожай у полі!

КОЖЕН

ТРЕТІЙ?

Перший секретар
Онуфріївського райкому
ЛКСМУ
Я. МЕНДУСЬ:

Цього року 9 комсомольсько-молодіжних ланок району вирощували качанисту на 1230 гектарах. Ще взимку після чергової наради секретарів комсомольських організацій керівники господарств були ознайомлені із зобов'язаннями молодих кукурудзоводів. Факти свідчать, що комсомольці та молодь виправдовують довіря. Успішно працюють на збиранні кукурудзи КМК ланок колгоспів імені XXV з'їзду КПРС, «Комінтерну», імені Леніна та інших.

Нині застосовуємо досвід, набутий під час хліборобських жнив. Кожні три дні визначаємо кращих на збиранні качанистої, вручаємо вимпели райкому комсомолу. Вважаємо таким принципом підбиття підсумків найоптимальнішим. Чому? А тому, що практично кожен комбайнер чи водій може стати першим. Відтак і зв'язано працюють хлопці, стараються.

Але є й прорухи. На жаль, добитися того, щоб кожний третій гектар кукурудзи вирощувала і збирала молодь, не вдалося. Ще взимку, коли в районі були визначені загальні площі під посів качанистої, ми одразу прикинули, хто і де з молоді вирощуватиме кожен третій гектар кукурудзи. А не врахували того, що частину озимих, які погано зішли, було пересіяно. Кукурудзяний клин розширився, а комсомольські гектари залишилися тими ж. Зробимо правильні висновки. Збільшимо «комсомольські» гектари. Гіркий досвід врахуємо.

Матеріали польової летучки «МК» підготував А. БЕЗТАКА.

Комсомолец Віталій Головач три роки тому закінчив Українську сільськогосподарську академію. Його одразу ж призначили помічником лісничого у Бірчанському лісництві Чорноліського лісгоспзагу. Це з його ініціативи школярі під керівництвом директора піонерського табору М. І. Сироти все літо доглядали сіянці у розсаднику, збирали насіння дерев та чагарників, заготовляли лікарські рослини. У свої двадцять шість років Віталій посадив уже тридцять чотири гектари лісу, і якщо врахувати, що на кожному гектарі від трьох до десяти тисяч дерев, то їх загальна цифра буде чималенькою. На знімку: помічник лісничого Віталій ГОЛОВАЧ. Текст і фото М. ЛИТВИНОВА.

Олександрівський район.

За єдиним нарядом

Успішно несе трудову передз'їздову вахту комсомольсько-молодіжний колектив АТП обспоживспілки, яким керує В. Мосоловський. Нині на виробничому календарі членів КМК вже останній місяць року одиннадцятого п'ятиріччя. Успіхом транспортників сприяє робота за єдиним нарядом.

Сійся, родися, слово наше красне

Завтра в Кіровограді розпочинає свою роботу обласний семінар молодих літераторів нашого степового краю. На свій дводенний форум з'їдуться з різних сіл і міст Кіровоградщини робітники і службовці, студенти і учні. Всі ті, кого по-справжньому полонило мистецтво художнього слова.

Ужинок їхній на творчій ниві ще скромний. Але в ньому схвилювано пульсує любов до рідного краю, гордість за героїчне минуле на-

шнього народу, радянське сьогодні, тривога за долю планети і, звичайно ж, тема трудових звитяжних буднів людини праці. На семінарі початкуючі прозаїки і поети представитимуть літературні студії Олександрії, Добровеличківського, Маловисківського, Долинського, Новгородківського та інших районів, а також обласного центру.

Розмова йтиме про тематику творів, майстерність молодих авторів. І про творчий доробок, присвячений знаменній події — наступному XXVII з'їзду рідної партії.

Семінар організований обкомом ЛКСМУ України і обласною письменницькою організацією.

В його роботі також візьмуть участь письменники Києва, Дніпропетровська та Вінниці.

А зараз — слово учасникам семінару. (Читайте 2 і 3 стор.).

Виконати план двох місяців наступного року до початку роботи з'їзду — таке зобов'язання взяв наш КМК. Із ним справимося.

І. МЕЛЬНИЧЕНКО,
групкомсорг КМК водіїв
АТП обспоживспілки.
м. Новомиргород.

СІЙСЯ, РОДИСЯ, СЛОВО

Балада

про калиновий цвіт

У Ганни Олексіївни і Григорія Миколайовича Шепрутів із села Федоро-Шулічине, що на Кіровоградщині, було дев'ятеро дітей, з них п'ятеро синів. Чотирі сини — Микола, Андрій, Євген і Іван загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

— У нашій сім'ї, — казала мати, — стільки було смертей, що я дивуюсь, як жила на білм світі.

Матері присвячую свою баладу.
Автор.

Тривожно матері вночі,
Печаллю сповнена до краю,
Спішить вона у далечині
Та все шукає, все питає:
— Чи ви не бачили, бува,
Миколу, Женю чи Андрія,
Івана меншенького, ба...
І знову обірвалася мрія.
Лиш вітер віничка гойда,
Що з літа сохне

на піддашках,

І нис Ганнина біда
В старечих грудях

тяжко-важко.

А за стіною заметіль
Справляє гучно новосілля.
І раптом... промайнула тінь,
І клямка цокнула до сніж.
Ледь уловимий скрип.

У даверях

Вона побачила Миколу.
Він шапку вішає на цях,
Сіда по-батьківськи до столу.
— Ну що тут, мамо, —

промовля, —

Про все, про всіх мені повідай.
Чи родить батьківська земля,
Чи вдалась хліба і до хліба?
І ще питає про братів,
Про сестер — Таню, Машу, Тоню...
Велике горе Шепрутів
У материнських болях тоне.
— Нема, синочку мій! Війна
Вас чотирьох не повернула.
Та й іншим мертва сивина
Гарячі скроні обгорнула,
Лишилось троє з вас всього
Та ще ось я живу, як бачиш.
Ледь-ледь теплить

в душі вогонь

Від цих коротких
снів-побачень.
Життя не вмерло, сину, ні.
Це лише я — одне

страждання.

А в нашім краї навесні
І сміх, і радість,

і кохання,

І родить добрая земля
Щороку рясно, як ніколи.
Які машини на полях!

В ЦЕХУ

В свої права вступає труд,
І нині тишу звуки.
Теплом наповнюються руки.
Щоденне диво творять тут.
Вогонь жар-птицею злітає,
Готовий людям все віддати.
І молот, як незгомний дятел,
Доба розжарений метал.
Вогненний гарт торкнувся криці,
Дзвенить розбуджений булат.
І у людей світліють лиця,
Бо зміна доброю була.

Як на те — все зело відцаїте.
Дивний цвіт облетить, мов пороша.
У задумі і день покоротша,
Сонце згубить крило золоте.
А трава ще, бува, оживає,
Коли вітер-пустун затанцює.
Вечір, мабуть, в селі заночує
Бо пороги вже всі оббиває...
Відцаїло. Відбуло. Заміта
Сніг легкі ненадійні стежини.
І сивіє, і тихне долина,
До якої зима завіта.

Віктор НЕНЬКО,
водій.

с. Новолексицька. Олександрійський район.

Тобі не бачить їх, Миколо!
Чому мовчиш? Питай, питай!
Слоза в мені

відновлять сили

І я піду в далекий край,
Знайду синівські могили.
Чуття підкаже, де той шлях!
Я посаджу дбайливо, сину,
Над кожним з вас

у головах

З городу нашого калину.
Вона розквітне навесні
Ще не бувалим буйним цвітом,
І буде радісно мені,
Мов ви живі у цьому світі.

ЛИСТ МАТЕРІ

У листі коротеньким, мамо,
Разом з низкою теплих слів
Ти прислала серпневий ранок
І горластий півнячий спів.
У листі ти прислала ніжність,
Широчину, що поза селом,
Запах кмину у хлібі свіжій,
В тім, що пахне твоїм теплом.
У листі ти прислала, мамо,
Пшениці, і гречки, й жита.
І болючі батькові рани,
І дитячі мої літа.

Михайло ЧЕРНИШ,
секретар парткому колгоспу.
с. Молодіжне,
Долинський район.

ЖОВТНЕВІ РОСИ

1.

Вже потьмяніла неба
просинь,
Летять лелеки в сіру
даль.
І на обличчя ніжне осінє
Сумну накинута вуаль...

2.

Від багаття димок лине
жовтий,
Йодом пахне майно
лісове.
І туманом у чованику
жовтень
По яругах нечутно пливе.

Віктор ВЛАСЮК,
службовець.
м. Кіровоград.

Кіровоградська міська молодіжна літстудія «Сівач» започаткувала свої заняття в стінах редакції газети «Молодий комуніст» майже двадцять років тому. Тут плекали свої перші поетичні вруна учні і молоді робітники, студенти і службовці. Поетичне слово об'єднало людей різного віку і різних професій. За ці роки чимало сівачів звітували своїми творами не тільки перед читачами області, а й України. В республіканських часописах видрунували власні вірші і прозові твори Володимир Бондаренко, Валерій Варич, Олександр Іванів. Ножного місяця в приміщенні обласної бібліотеки для юнацтва імені Олександра Бойченка збираються члени «Сівача» на чергове своє заняття. В ці хвилини звучать поетичні рядки про те, що найбільше радує і хвилює аматорів красноречивого слова.

На знімку: студієць Анатолій КУРГАНСЬКИЙ читає свої нові вірші.
Фото В. ГРИБА.

Першу збірку поезії «Монологи землі» Валерій Юр'єв видав ще в комсомольському віці. З того часу минуло двадцять літ. За цей час до читача прийшли ще сім його книг, поетичних і прозових. На жаль, чотирі з них уже не застали живим свого автора — молодого письменника-комуніста. В останню збірку «Спрага», видану торік у республіканському видавництві «Молодь», вперше ввійшла поема «Гарячий полудень», за яку В. Юр'єву в 1968 році присуджено обласну комсомольську літературну премію імені Юрія Яновського.

«Розкрився, серце...»

думки,
відгуки,
РЕЦЕНЗІЇ

Життєва біографія нашого земляка вкладається в один-два абзаци суцільних видавничих довідок про автора. Народився на Новоукраїнщині, в сім'ї колгоспника, закінчив педінститут імені О. С. Пушкіна, вчителював у Дніпропетровську. Згодом повернувся в Кіровоград: працював у «Молодому комуністі», в Будинку народної творчості. А ще пізніше переїхав у Миколаїв.

В його книгах бачимо яскравий ліричний автопортрет пристрасної і патетичної, захопленої життям молоді людини. Який поет не прагне зупинити прекрасну мить вічності? В одній з попередніх збірок В. Юр'єва знаходимо поетичне пояснення цих спроб:

Бо кожна мить у вічність пророста,
Бо кожен день минулий — певні квіти,
З яких долонь розквітає по світу...
Цей день мою дорогу доверста.

Як це нерідко буває у поетів, останній рядок став неаромом заповітом... Бо книги, які живуть з нами і після смерті автора, дійсно «доверстають» його коротку дорогу, полегшують нашу життя тим, хто йде своєю дорогою сьогодні.

Вірним і надійним борцем за світло правди, за красу життя назвав письменник А. М'ястківський В. Юр'єва у передмові до попередньої книги.

Ного ліричний герой — то віддзеркалення душі самого поета — залюбленою го в шалену голубину наповненого запахами рідного степу (вірш «Степ»), то в обрамленій тишиною чи скруті

кригою Інгул (вірш «Вранішня аква-рель»), назавжди впевненого, що єдина — «п'ятикутного світу начало» («На черкні над епілогами»).

Читаю в збірці «Спрага» і баладу про Котовського і Корчагіна, вірш про Героя Соціалістичної Праці чи рядових трудівників-корабелів, згорьовану матір чи хлопчика, героя тилу і розумію: який об'ємний зміст вкладає поет у начебто звичну думку — «що у світі краще, аніж творити для людей добро». Пам'ятаєте, це був девіз Довженка: «поспішайте творити добро, життя таке коротке». Довженку і Шевченкові, Горькому, Тичині (який позитивно відгукнувся ще про першу книгу В. Юр'єва), Сосюрі, Митену і Пікассо — цим світовим добротворцям присвятив автор цикл віршів «Портрети».

А в розділі книги «Літаки і метелики» кризь поетову тривогу і біль за збереження природи, здається, пульсує його мрія про «літаючих людей». Людей, які високою думкою, чистотою почуттів на умовну сходінку вивиснуть над буденною прозою життя, будуть бачити і сприймати світ так, як сам поет, який розкритим серцем відчував:

То плач,
То радість,
То Вітчизни голос.
То космосу відчайнотворний клич...
То перед нами — дбайко і колос —
За ними скільки гіл, вітрів, облич!

І в той же час в цьому масштабному і такому мальовничому світовідчутті завжди знаходилось місце для впливу синівських почуттів до «малой батьківщини»:

Цвіте бузок... Мое свічадо
Секунди — проки вшпилю
Від полів Кіровограда
Я крапля вічності жива.

«Велика юначка гордість» за рідний комсомол пронизує написану таким палким пером ліричну поему «Гарячий полудень», є в ній рядки про оспіване кожним поетом «босоного дитинство». Але вони особливі, пронизані раннім розумінням своєї необхідності людям:

...Моя крапля живої роси
Весь день під гарячим небом
Політніла воду посилаю.

Можливо, саме ось це найперше відчуття людської спраги і своєї співпричетності до загальної справи переросли потім у життєве кредо — творити людям добро, жити іх словом? Адже, як сказав Сергій Михалков, — все починається з дитинства. І поетими, якщо не за професією, то за характером, спосіб життя стають саме отакі з дитинства чуйні, вразливі, емоційні натур.

А. КОРИНЬ
член літстудії «Сівач».
м. Кіровоград.

НАШЕ КРАСНЕ!

Я ЗВІДСИ РОДОМ...

ОБРАЗОК

Сонечко, нажаривши до-скоку землю, сідало вже за обрій. А до села ще йти пішки три кілометри. Як хочеться пройти їх бо-со... Обабіч польової стежини хилить золоте колосся пшениця.

Ноги пускаються бігти вистрибцем, хочеться гук-нути: «Здрастуйте! Ось і я... Ні, краще співати. Ось так, на весь голос, на все поле, щоб луна покотилася аж до лісу. Земле моя! Живи, квітуй, радуйся мільйони літ!..

Тепла земля неначе ди-хала під босими ногами, а на рясний подорожник вже падала перша роса. Ось назустріч мені вибіг-ли ряди кучерявих верб, що так турботливо обра-мили спокійний ставок.

Сповільнюю кроки. Зов-сім зупиняюсь. Ні, шкода мені тих, хто ні разу не завітав у село, не чув на-томленої тиші трудово-го дня, не вдихав терпкого різноцвіт'я змішаного із за-ром парного молока...

Яке щастя, що мене ве-дуть сюди стежини. Я звідси родом, тут жили мій дід і прадід. Всіма доти-ками своєї душі я відчу-ваю, що і я вся тут.

...Ступила в першу ву-личку. Земля ставала хо-лоднішою, а в траві друж-но перегукувались цвірку-ни. Не світилися всіма вікнами будинки. Натруд-жені люди готувалися до сну. Ранкове сонце ввзвтра покличе їх знову до праці. Жнива! Разом стишується село, лише в полі гурко-чуть комбайни, машини. Їм не до спочинку: треба вчасно зібрати хліб.

Довго не можу заснути. В думках моїх постають ті, хто був тут до мене, хто жив, трудився, боровся, вмирав...

Які ж вони були? Які? Знаю одне: добрі, чесні і працюючі. Не всім їм по-сміхнулася доля, не всім торкнула крилом синя пти-ця, роздаючи щастя... Спасибі їм!

Ранкові перші промені

пробудили мене від ко-роткого сну. Я мерщій ви-бігаю на подвір'я і повз квітники прошую до са-ду, до того самого саду, що пестив мбе дитинство...

Ось мої вишеньки-по-друженьки! Їх тут вісім. А он та, що збоку, одна, ні-би відбігла від усіх. Мені її завжди було жаль. В моїй дитячій уяві вона була пустотлива, весела, безтурботна... В сильну бурю, коли вітер гнув гіл-ля навіть великих дерев, я бачила її тремтливий стовбур-стан. Як важко їй одній було переносити не-году. Задумливо простує стежиною назад. Іду че-рез сливняк. Як він ма-нив мене колись своїм си-зо-синім кольором стиг-лих «угорок». Постарів, посох... Передбачаючи не-довговічність цього дере-ва, дідусь підсадив тут ви-ноград. Я добре пам'ятаю той день, коли виноградо-ву лозу дідусь глибоко за-копував в землю. Дивля-чись на малесенький кін-

чик лозини, що ледь про-глядав з землі, я з безна-дією сказала: «Коли ж він виросте, дідусю? Ти так трудиш себе, а чи доче-каєш їсти його?». Так, дитя-ча безпосередність буває злою. Чи сказала б тепер?! Дідусь лукаво посміхнувся і відповів: «Не я з'їм, так люди почастуються».

Стою заворожена біля великого розкішного куща винограду і чую дідусеві слова. Сльози навернулись на очі. Ніжно торкаюсь повних, ще зелених грон... Як справдилися дідусеві пророчі слова. Старі за-вжди мудрі. Довге життя подарувало їм великий досвід. Ось і татусь лю-бить повторювати: «Ди-вись, ніколи не відривав від землі, яка тебе зрости-ла».

Так, тільки та земля, де ти народився і вирів, дає крила для великого жит-тевого злету, дає силу, наснагу, щастя...

А ми люди цієї землі, ми звідси родом і нам її прикрашати й берегти.

Наталія СОБКО,
учениця.

сміт Завалля,
Гайворонський район.

[Продовження. Поч. у №№ 116, 118, 120 ц. р.]

— Чому моєму? — запротестував юнак, та Арц, не слухаючи унія, взяв кульку і поклав її у приймач Інн. Знову яскраво спалахнув екран. На його тлі по-пливали вже знайомі ландшафти. Ледь помітний дотик важеля, і на екрані враз ожила дівчина. Вона щось проказала мелодійним голосом і жестом начебто за-просила Першого Космослідного Системи і Торрена на Землю, погостювати.

Торрен мовчав і зачаровано дивився на юну землян-ку, котра могла б стати обрачкою його на все життя, однак це була майже нездійсненна мрія...

— Спасибі за щасливі хвилини, вчителю. Їх я запам'ятаю надовго...

— Попрохай Радю дозволу на знайомство із зем-лянокою.

— Тільки не зараз. Пізніше, наставнику...

Поспіхом приходив ранок нового дня. Що він при-несе сьогодні, яким буде?

Лише на мить велетенськими свічками запалили на сході потривожені сонцем хмари, а потім воно яскра-вою таріллю викотилося з-за горба і водночас викре-сало нову висотну будівлю, де розташувалася комісія у справах космослідних системи Єдності, і невеликий овалоподібний будиночок Першого Космослідного Системи.

Торрен не вперше йшов цією вулицею сюди, однак він був зібраним як ліколн, бо від сьогодні розпочи-налась його самостійна робота на посаді Головного Космослідного Системи.

— Доброго ранку, доноу. Як спала?

— Здрастуйте, мамо. Чудово. Мені наснився сьо-годні хлопець-красень. Мій обранець. Ніби я полетіла десь далеко-далеко. На зірку. І там зустрілася з ним. Я покохала його одразу. Він такий, такий... Дівчина на мить зупинилася, а потім зіскочила з ліжка і, міц-но обійнявши неньку, поцілувала.

— Не соромно тобі, доноу, говорити такі дурниці? Ти ж ще маленька. Тобі ще два роки до повноліття.

— Але ж то сон, мамо. Чудовий сон. І сьогодні ніч, коли сповнюються всі бажання. Хіба ви забули? Ви ж самі учора говорили про це.

— Вигадки, казки. То я, щоб ти пречудово висна-лася...

— Так ви ж казали, що цієї ночі ви побачили татка,

— Вірно, — посміхнулася мати. Тільки на той час мені вже виповнилося вісімнадцять...

— Здрастуй, Торрене.

— Добридень, дядечку Досте.

— Гадаю, завітав до нас не тільки для того, аби побачити нашу новинку? Змужнів. Ну то як просу-ваються справи?

— Все чудово. Вчора закінчили розслідування сто вісімнадцятої справи.

— Так, я проглядав Кульку Креду. А ти до нас...— почав було старий вчений, та Торрен випередив Дос-та і проказав:

— Хочу переслати індикристал на Землю. — Тор-рен ніяково опустил очі долі.

— На скільки?

— В мене дозвіл від Ради спочатку на чотири дні за земним часом. Стільки мені треба, щоб перекона-тися в тому, що вона кохає мене, дядечку Досте! — Торрен зітхнув. — А вже потім з шукачами відіраи-люся на Землю особисто.

— Гаразд. Сьогодні індикристал переправлять на Землю на чотирин дні. Сідай.

Робот-лаборант звично оперезав хлопця індикато-рами. До машини-акумулятора індикристалу потяг-лися десятки дротів.

— Вдягни шолом і на кілька секунд відключи своє світосприйняття, — наказав юнакові вчений, майі-пулюючи біля пульта. Після команди залишив свій друге «я» у індикристалі, — мовив Дост і піднявся з-за пульта.

Торрен на знак згоди хитнув головою і відключив-ся. Все, що робилось в лабораторії, його не стосува-лось. Він повністю зосередився на тому, аби вчасно і якомога повніше передати своє друге «я».

— Торрене! Ти? — Янта стояла на порозі і все ще не вірила, що перед нею Торрен.

— Мав нагоду побачити на виставці твою портрет-ну галерею і вирішив особисто передати тебе раз своє захоплення.

— Проходь, — нарешті знайшлася що сказати жі-нка, запрошуючи друга дитинства до господи. — Га-дала, що не скоро зустрінемося тут, адже в тебе по-більшало справ. Тільки й чути по інформатору, що ти разом зі своїми товаришами то ту, то іншу справу за-кінчив...

— Справ, Янто, дійсно побільшало, — погодився Торрен; — однак я, стається, віднаходжу вільне пі-конце, бо зрозумів, що я не робот, не аналітична ма-шина, а перш за все — людина, і все людське мені властиве.

— А раніше...

— Годі про минуле говорити. Воно відійшло у не-буття, як відходять пори року, змінюючи одна одну.

— Невже варто повністю виключити день учора-шній? Забути про колишні перемоги і жити тільки днем сьогоднішнім? Так? — юнака торкнулися її, тепер неприємно колючі, проникливі очі.

— А раніше...

— Годі про минуле говорити. Воно відійшло у не-буття, як відходять пори року, змінюючи одна одну.

— Невже варто повністю виключити день учора-шній? Забути про колишні перемоги і жити тільки днем сьогоднішнім? Так? — юнака торкнулися її, тепер неприємно колючі, проникливі очі.

[Далі буде].

ВІШНЯ

Зацвела в октябрі в непогоду
Вішня нежним цвітеньем весни
Может быть потому, что природа
Видит осенью майские сны?..
Может быть оттого, что когда-то,
Много лет, много весен назад
Тихо, скромно и не виновато
Вішня встретила свой листопад.
Не ко времени листья желтеют,
Не ко времени снег января.
Раньше должного ипеем свет
В ее ветви седая зоря.
Потому в октябрі в непогоду
Нежно-белым цвітеньем весни
Вішня бросила вызов природе,
Сохранив свои майские сны.

Наталія ПРИРОДНА,
библіотекар.

пгт Добровеличківка.

НЕЗГАСНИЙ ВОГОНЬ

Горить вогонь. Пала гори вершина.
Вогонь яріє світло на горі.
Душа кавказця і душа русина
Вогніють тут у полум'ї зорі.
Тут дві душі, обнявшись наостанок,
Гаретворились в обеліска біл
Високого, як небо Дагестану,
Безмежного, як шир українських піль.
Мій біл. Мій біл. І серце під приціл
А ген за мною — Каспій і Кавказ!
...Додому я вернуся сивим-сивим,
Як дві жури, що обнялись нараз.

Петро СЕЛЕЦЬКИЙ,
журналіст.

м. Кіровоград.

Пародії олександрійсько-го інженера Олексія Не-краси часто з'являються на сторінках обласної і республіканської періоди-ки. Вони друкувалися на сторінках газет «Літера-турна Україна», «Молодь України», журналу «Дні-про» та інших.

Сьогодні увазі читачів пропонуємо пародію О. Не-краси.

ВІРШУЛЯТА

Шелестять тополі
листячком,
Туманець ляга на став.
І тоненький
місяць-височка
В сивій хмаронці розтав.
Потемніло.
Не чути розмов.
Тихо.
Спию.

Анатолій Кримський,
збірка «Перша крапли-на», Харків, «Прапор»,
1976 р.

Я пишу один-однесенький
Над ставочечком у журбі.
Ці. малюсенька зозуленька,
Всі віршунечки тобі.
Шелестять тополі
листячком.

На ставочку туманець.
На берізонці намистечко.
На горбочку бур'янець.
Потемніло.
Заніміло
Ангелінь.

ВЕРЕСНЕВЕ

Знову вересень з портфеліком біжить,
Росіянисті айстри в кулаці стискає.
І забулося мені на дивну мить,
Що для мене класу вже немає.
Захотілось зав'язати банти
У дитинство радісне пітн...
Та вже не для мене глобуси і карти,
Де зоріють не відкриті ще світи.
Давоник про минулий день співає,
Розсипає дзвінок сміх іскристий.
Що тобі віддати, часе неблаганний,
Щоб за парту знову можна було сісти?

Олена ФЕДОРОВА,
студентка.

м. Мала Виска.

У баби Мальви квіти на городі.
Ой квіти!
В правдній скрині нагороди...
А сина вбито.
У баби Мальви руки, мов дороги, —
До сина.
Світанок, день чи вечір — до порогу
Очима...

ТОПОЛЕВІ СНИ

Звуки ширшають, кришаться, падають долу.
Розхитався блакитний дзвін.
Це летять в синяву срібнокрилі тополі,
Щоб торкнутися кронами срібних хмарин.
Тепла хвиля гойдає широку дорогу.
І вона запоздає у степ, ніби марево...
Ні, тополі нікуди не зроблять ні кроку.
...У гнучку деревину блискавка вдарила.

Валерій СІДНІН,
робітник.

м. Кіровоград.

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

МІКРООПОВІДАННЯ

— Микольцю, ти куди заплив? Ану пегайно ж повернись назад!.. Дітки, ідіть собі купатися далі. Ми-це я не до вас. Ну ти тільки поглянь... Микольцю, я до кого звертаюся?!

— Тітонько, — говорить розсудливо незнайоме дів-ча, — якщо він вас не слухає, то не купуйте йому морозива.

— Добре, дитинко, не куплю. А тепер давай раз-ом його покличемо. Три—чотири: Ми-коль-ця!

Нарешті Микольця по-вільно виходить із води.

— Така тепла вода, всі купаються, а мені не мож-на, — ображено бубонів він собі під ніс.

Через хвилину з вигля-дом учня, який умудрився за один урок відхонити відразу дві одиниці, Ми-кольця стояв перед роз-квізаною главою сімей-ства.

— Довго ти ще буде-ш псувати мені нерви? — не вгавала розчервоніла мо-лодниця, — більше я з то-бою на море не поїду. Я, звичайно, розумію, що лаяти тебе в присутності сина непедагогічно, але який же приклад для на-слідування ти йому по-даєш?..

Олександр ПЕРЛЮК,
робітник.

м. Кіровоград.

Осінній мотив.

Фотоетюд В. ГРИБА.

ГРАНІ МОРАЛІ

НА СТОРІНКАХ «Молодого комунара» періодично з'являються публікації під рубрикою «Лист покликав у дорогу». За ним завжди стоїть скарга, а за нею — закручена у гордіїв вузол справа, у якій зацікавленим сторонам без втручання іззовні розібратися не легко. Якщо «дорога», значить, їхати далеко — так воно постійно й виходить. У випадку, про який піде мова, дорога була не далека (до місця можна дійти за десять хвилин), а довга — не раз і топтала стежку до будинку № 1-а по проспекту Комуністичному, і ще довгими і звивистими шляхами блукали по інстанціях скарги мешканки шостої квартири згаданого дому. Однак становище досі лишається запутаним і загрозливим для однієї сторони. От її давайте і послухаємо.

— А він колись поставив щось собі варити та й забув газ вимкнути, могла пожежа виникнути.

— А вона...

Воно, може, й справедливо вважати, що серед ворогуючих рідко буває неправий лише хтось один, і в цій історії теж цілком можна було припустити, що і С. С. Драбина дещо драматизує обстановку. Можна було б, якби хоч щось свідчило на користь її «підселенця». Ну, скажімо, хай би по звинуваченнях Світлани Степанівни в тому, що сусід постійно розводить бруд у місцях загального користування, Петро назвав та й «ударив» аразковим порядком на своїй площі. Та у його загальном неогорітій і не тісній кімнаті недоречно навіть думати про затішок. Чи хай би інші сусіди хоч піведали сказати на його захист. Але...

— Увесь будинок дітей Петькою лякає, — каже А. Г. Фурманова, що живе у 5-й квартирі, через стінку від Доценка. — Куди ми вже тільки не писали...

Вимусило бажання кудись писати появився здебільшого тоді, коли вичерпані ці невідомі методи — передусім вплив сім'ї, колеги, громадськості. Проте в даній ситуації це все пустий звук. Сім'ї в Доценка нема (правда, нібито десь у Новоукраїні живе брат), «колеги» — хіба що по застіллі, а громадськість, тобто сусіди, як могли вмовляли, а потім уже куди знали писали. Щоб їхні сигнали залишалися без уваги, не скажеш. Приходили і приїжджали, за словами сусідок, міліціонери, розганяли «п'яну компанію», вислуховували скарги, часом і Петра забирали, проте через нічку він уже був на місці. А то раз порадили... «дати йому доброго». Рукоприкладство, ясна річ, дія незаконна, ну, а як самооборона проти бешкетника часом і не завадило б, та хто ж йому «дасть», тобто хоча б відправити «п'яного» в свою кімнату? Вісімнадцятирічна дочка С. С. Драбини чи одинадцятирічний син, коли один дома? Питання риторичне...

Саме собою зрозуміло й те, що працівники Ленінської райміліції мали б не обмежуватися епізодичною увагою до шостої квартири, а зайнятися Доценком серйозно. Один раз начебто вони це й зробили. Світлана Степанівна показала мені досить обнадійливий зразок 1983 року папір із Ленінського райвідділу внутрішніх справ: «Доценко направлений на лікування у наркологічний диспансер». Забрали його туди. І... відпустили майже тут же. Звісно, що він у такому разі може не

працюю поки що. Ну, приходять до мене зрідка. А діти її мені сто років не потрібні, вона сама до мене чіпляється. Варив колись качку на кухні, то вона розкричалася, що погано пахне...

Зворушно заявити сусідам: «Ви мені нічого не зробите, і міліція теж».

Тут наша розповідь, здається, дійшла до тієї точки, коли починають кипіти гарячкові думки: «Така несправедливість, і неважко ж нікого не захистити, неважко звертатися до когось на допомогу?». Думаю, що робити такі висновки передчасно, однак для більшої ясності хочу... ну, не те щоб виправдати лібералізм міліції щодо «п'яниці», а пояснити один момент, що утруднює життя щодо нього крутих заходів.

Справа в тому, що П. В. Доценко — інвалід, ходить на протезах. Живе на пенсію, з роботою — «нез'ясованої обставини». Нібито десь готувався стати майстром по ремонту взуття, цілими днями дома не буває. І хоча ходять чутки, що

пешається трапилося з ним через горілку (п'яний обморозився) співчуття ця людина викликає у всіх. І схильність до спиртного десь «сипшес» на стан здоров'я. Спирше, ясно, той, хто не живе з ним. А той, хто змушений знаходитися поряд, хто знає, що колись цей «гроза будинку» працював, учився в інституті, і той сторонній спостерігач, що бачив у кімнаті Доценка цікаві дрібнички з сірників, — той обуриться поведінкою чоловіка, який при певному зусиллі волі міг би схаменутися і поліпшити стосунки з сусідами, тим більше, що можливості для цього є — кажуть, що він як тверезий, то цілком стерпний у спілкуванні. Міг би знайти застосування своїм розуму і рукам.

Так, гадаю, вважатиме і кожен, хто читав про Миколу Островського, Олексія Маресьєва, Владислава Титова, котрим було ніяк не легше, а то й важче повернутися у стрій. Але ж повернувшись!

Чи читав про цих мужніх людей Петро Доценко? Не виключено — книги в нього вдома я помітила, і непогані. Та все, що є в Петрові хорошого, тоне у високоградусній каламуті, і недопустимо, щоб через це постійно страждали інші. Якщо цей гордіїв вузол не розплутується, треба його розрубати. Скажімо, з допомогою компетентних організацій (з конкретною дієвою допомогою, а не з паперовою) розміняти шосту квартиру на дві або вселити до С. С. Драбини спокійних сусідів. А П. Доценка, щоб він не пропав остаточно, треба не тільки забирати й відпускати — така «жалісливість» на шкоду всім, — а взятися за нього як слід. Думаю, що не помилуюся: передусім він потребує тривалої уваги медиків нарколога...

Н. ДАНИЛЕНКО,

спектор «Молодого комунара».

М. Кіровоград.

ТВОРЧИСТЬ

«Люкс» — «Енергія»

Любов до самодіяльного кіно здружила Дмитра Мішиля та Бориса Кришкіна ще у школі. Тому не дивно, що коли вони вступили до Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, друзі собі почали шукати серед кіноматорів. Їх любки виявилися не марними. Невдовзі до них приєднався другокурсник Григорій Ципарський. Незабаром хлопці створюють самодіяльну кіностудію «Люкс-КІСМ», яка згодом об'єднала близько десяти чоловік. Це був 1969 рік. А вже наступного року студії беруть участь в обласному конкурсі кіноматорів, де демонструються їхні фільми «Вашим, товариш, серцем та ім'ям», присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, та фільм про людей різних професій.

Минув час. Колішній студент КІСМу Борис Борисович Кришкін повертається до рідного вузу викладачем. Бажаючи залучити до кіноматорства студентів виявляється у цього більшим за бажання відпочити після трудового дня, і молодий викладач починає вести відділення кіноматорства. А в 1977 році в інституті створюється кіностудія «Енергія».

Сценарії, зйомки, фільми. Діялом на обласних, республіканських конкурсах кіноматорів. Будівельні загони, спорт, мистецтво — це лише кілька тем, що хвилюють студійців.

А в 1983 році члени кіностудії «Енергія» приймали поздравлення — рішенням президії Укрпрофради їй було присвоєно звання народної.

Г. ХАРИТОНОВ.

ТРИВАЄ КОНКУРС «ОБЕРЕЖНО З ВОГНЕМ!»

УВАГА!

З 20 травня по 20 листопада 1985 року його проводить обласний штаб по керівництву дружинами юних пожежників серед учнів шкіл області.

Умови конкурсу:

1. Намалювати два малюнки на цупкому папері (розмір 20×30 см) на протипожежну тематику:

— у яких випадках найчастіше виникають пожежі від пустощів дітей з вогнем;

— протипожежні профілактичні запобігання пустощам дітей з вогнем.

2. Дати змістовні відповіді на запитання:

а) що повинен робити юний пожежник на випадок пожежі в школі, їдальні, в клубі чи в іншому громадському приміщенні?

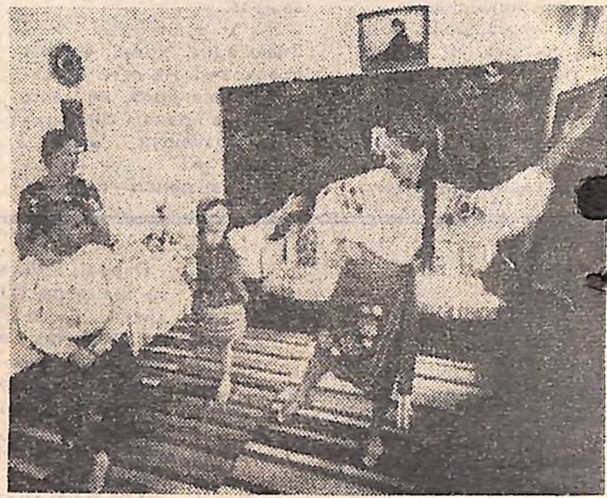
б) можливо, у вашому селі (місті) живуть люди (діти), які відзначились на пожежі. Опишіть детально їхній подвиг.

У конкурсі можуть брати участь всі члени дружин юних пожежників, піонери і школярі.

Матеріали надсилати до 20 листопада 1985 року поштовою штемпелем на адресу: 316030, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар» з поштовою «Обережно з вогнем!».

Обов'язково вкажіть свою адресу, клас, школу. За кращі роботи встановлено призи.

Обласний штаб по керівництву дружинами юних пожежників (ДЮП).

Ліна Майстренко — комсомолка з села Абрамівки Кіровоградського району — другий рік керує дитячим танцювальним колективом. Вона вміло передає дітям тонну науки танцювального мистецтва; її вихованці успішно виступають на сцені колгоспного та районного будинків культури.

А в години дозвілля Ліна вчить танцювати молодшу сестричку Оленку, другокласницю. Такі домашні репетиції приносять батькам Ліни багато естетичного задоволення і радості за щасливих дітей.

На знімку: домашні репетиції в сім'ї МАЙСТРЕНКИВ.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Кіровоградський район.

В. о. редактора В. АФАНАСІЄНКО.

Олександрійське середнє профтехучилище № 7

ОГОЛОШУЄ ДОДАТКОВИЙ НАБІР УЧНІВ

із числа осіб, які мають середню освіту, а також тих, хто повернувся з лав Радянської Армії, на спеціальності:

водіїв автомобіля категорії «С», строк навчання — 5 місяців;

сплюсарт контрольно-вимірювальних приладів і автоматів, строк навчання — 1 рік;

лицювальник, пляжковик-мозаїст, строк навчання — 1 рік;

машиніст бульдозера, скрепера, строк навчання — 1 рік.

Учні одержують стипендію 30—75 крб. на місяць. Приймають юнаків і дівчат віком від 15 до 26 років без вступних екзаменів.

В училище набирається група з музичним нахилом і спортивна група з футболу.

Під час проходження практики учні одержують 59 процентів заробітку. Час навчання в училищі зараховується до безперервного трудового стажу. Осіб, які закінчили училище з відзнакою, приймають до вищих навчальних закладів і технікумів поза конкурсом.

При училищі працюють спортивні секції з боксу, боротьби, футболу, волейболу, баскетболу, гуртки технічної творчості, домоводства, художньої самодіяльності.

Юнаки, які успішно навчаються по обраній спе-

ціальності, можуть одержати додаткову професію водія автомобіля.

Початок навчання — в міру комплектування груп. Вступники повинні подати такі документи:

заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт, документ про освіту, довідку з місця проживання, мість фотокартки 3×4 см.

Документи приймаються в канцелярії училища щодня, крім неділі, з 8.00 до 16.00.

Адреса училища: 317900, м. Олександрія, вул. Нагорна, 104. Їхати автобусом «А» до зупинки СПТУ № 7. Телефон 2-83-11.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316030, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 00590.

Обсяг 0,5 друн. впр.

Івано 61103

Зам. № 537. Тираж 57 500.

Газета виходить в вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 3.